

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Szak/3/2021
Identifikačné číslo spisu: 1020201485
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1020201485.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: W. X. D., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Marockého kráľovstva, bez dokladu totožnosti, aktuálne pobytom: Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, právne zastúpený: Centrum právnej pomoci, so sídlom Račianska 1523/71, P.O.BOX 18, 810 05 Bratislava, proti žalovanému: Mobilná jednotka PZ Bratislava, Regrútska 4, 812 72 Bratislava, o správnej žalobe vo veciach zaistenia, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Sa/101/2020-26 zo dňa 2. novembra 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov kasačného konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-75-017/2020-AV zo dňa 12.08.2020 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) rozhodol o zaistení sťažovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“) na účel výkonu administratívneho vyhostenia. Zároveň podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 12.11.2020.

2. V odôvodnení najmä uviedol, že dňa 11.08.2020 boli na moste Lafranconi (Bratislava), zadržané dve osoby mužského pohlavia, ktoré mali vystúpiť z kamióna. Boli bez dokladu totožnosti a tvrdili, že sú príslušníci Marockého kráľovstva. Vzniklo podozrenie, že sa na území Slovenskej republiky zdržiavajú neoprávnené a boli predvedení pred žalovaného. Lustráciami v informačných systémoch Policajného zboru bolo zistené, že žalobca nedisponuje oprávnením k zdržiavaniu sa na území SR a schengenského

priestoru. Z uvedeného dôvodu žalovaný podľa ust. § 82 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. vydal dňa 11.08.2020 rozhodnutie o administratívnom vyhostení, vedené pod č. PPZ-HCP-BA5-75-014/2020-AV, bez určenia lehoty na vycestovanie a s vylúčením odkladného účinku.

3. Dňa 11.08.2020 bola so žalobcom spísaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania v zmysle ust. § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) vedená pod číslom PPZ-HCP-BA5-75-012/2020-AV, v ktorej uviedol, že nedisponuje dostatočnými finančnými prostriedkami, na území SR nemá zabezpečené žiadne ubytovanie a že Marocké kráľovstvo je krajina, v ktorej mu nehrozí žiadne nebezpečenstvo. Z uvedeného dôvodu mu žalovaný alternatívu voči jeho zaisteniu uložiť nemohol.

4. K stanovenej dobe zaistenia uviedol, že túto môže skrátiť, pričom presná doba sa určiť nedá, keďže závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov. Uviedol, že bude v spolupráci s ÚPZC Medveďov vykonávať všetky potrebné úkony smerujúce k vyhosteniu žalobcu z územia SR, pričom v konkrétnom prípade pôjde hlavne o overenie totožnosti a následné vybavenie cestovného dokladu, potrebného k výkonu administratívneho vyhostenia, bude sa zabezpečovať pokrytie nákladov na samotné vyhostenie, materiálne a aj personálne zabezpečenie prepravy žalobcu. Doba zaistenia je priamo úmerná dobe potrebnej k vybaveniu všetkých nevyhnutných náležitostí k reálnemu fyzickému vyhosteniu žalobcu do domovskej krajiny, počas ktorej bude žalovaný postupovať v zmysle ust. § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. a v prípade, že zistí nové skutočnosti bude postupovať tak, aby žalobcovi nevznikla jeho zaistením žiadna bezdôvodná ujma.

II.

Konanie na krajskom súde

5. Dňa 22.10.2020 bola Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) doručená správna žaloba žalobcu vo veci zaistenia voči preskúmanému rozhodnutiu, ktorou sa domáhal jeho zrušenia a svojho prepustenia zo zaistenia.

6. V správnej žalobe uviedol najmä, že

- v preskúmanom rozhodnutí chýba úvaha žalovaného k stanoveniu dĺžky doby zaistenia, ktorá by obsahovala konkrétne dôvody a úkony, ktoré je v jej rámci potrebné vykonať;
- s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sza/4/2012 a rozsudok Mestského súdu v Prahe, sp. zn. 7AA/50/2011 zo dňa 14.03.2011, ak žalovaný nezdôvodnil dĺžku doby zaistenia, ide o podstatnú vadu, ovplyvňujúcu zákonnosť celého rozhodnutia;
- s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 1SZa/4/2015 akékoľvek zaistenie cudzinca musí trvať čo najkratšiu dobu a to len dovtedy, pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou účinné úkony smerujúce k vyhosteniu;
- s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 10SZa/4/2015 je správny orgán povinný zdôvodniť, prečo je potrebná stanovená dĺžka zaistenia a to najmä s poukazom na administratívne úkony, ktoré bude potrebné za účelom administratívneho vyhostenia žalobcu vykonať.

7. Krajský súd v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) dospel k záveru o potrebe zrušiť preskúmané rozhodnutie a nariadil bezodkladné prepustenie sťažovateľa zo zaistenia z nasledujúcich dôvodov:

- vzhľadom k poznatkom, ktoré žalovaný výsluchom sťažovateľa (zápisnice o podaní vyjadrenia účastníka konania pod číslom PPZ-HCP-BA5-75-012/2020-AV dňa 11.08.2020) získal, bol povinný pomenovať a konkretizovať úkony, ktoré treba za účelom zistenia totožnosti a zabezpečenia dokladu totožnosti sťažovateľa vykonať, či naznačiť doplnenie ktorých najnevyhnutnejších informácií je potrebné a prečo zaobstaráť, ako aj vytážiť sťažovateľa k bližšiemu pomenovaniu jeho následného správania po eventuálnom prepustení zo zaistenia a pod.;
- žalovaný neprezentoval dôvody, z ktorých vychádzal pri závere o nevyhnutnosti zaistenia žalobcu korektne s existujúcim skutkovým stavom;
- odôvodnenie dĺžky zaistenia nespĺňa základné atribúty odôvodnenia časového hľadiska zaistenia,

priamo nadväzujúceho na počet a charakter úkonov, ktoré je treba v konkrétnom časovom horizonte vykonať;

- na odôvodnenie dĺžky zaistenia nepostačuje všeobecný odkaz na materiálne ako aj personálne zabezpečenie prepravy žalobcu, zabezpečovanie pokrytia nákladov na vyhostenie ako aj zabezpečovanie cestovného dokladu nutného k reálnemu vyhosteniu žalobcu, ale tie úkony je potrebné konkretizovať napr. postupom pri vybavovaní cestovného dokladu žalobcu cez konzulárny úrad, predpokladané časové hľadiská jeho vybavenia, možné prekážky zo strany krajiny pôvodu, spolupráca žalobcu a pod.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

8. Proti rozsudku krajského súdu, uvedenému v záhlaví tohto rozhodnutia, žalovaný (ďalej aj ako „sťažovateľ“) v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že

- pristupoval k žalobcovi na základe individuálneho prístupu;
  - uviedol dôvody, pre ktoré sa rozhodol určiť predmetnú lehotu zaistenia žalobcovi a to, že uvedená doba zaistenia je nevyhnutná, počas ktorej sťažovateľ vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu žalobcu z územia Slovenskej republiky;
  - doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá presne určiť, nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov, ako aj spolupráce žalobcu so sťažovateľom;
  - sťažovateľ v spolupráci s ÚPZC, bude vykonávať všetky potrebné úkony smerujúce k vyhosteniu žalobcu z územia Slovenskej republiky, pričom v tomto konkrétnom prípade pôjde hlavne o overenie totožnosti a následne vybavenie cestovného dokladu potrebného k výkonu administratívneho vyhostenia, zabezpečenie pokrytia nákladov na vyhostenie, materiálne a personálne zabezpečenie prepravy;
  - sťažovateľ nevykonáva úkony spojené s realizáciou vyhostenia, môže sa teda vo svojom rozhodnutí oprieť len o informácie, ktoré poskytuje ÚPZC, že tieto s cudzincom bude vykonávať po jeho zaistení;
  - presnú dĺžku doby, za akú je možné overiť totožnosť žalobcu, možno len predpokladať a vychádzať z doterajšej praxe, pretože súvisí tak ako so spolupracou cudzinca, tak aj so spolupracou Zastupiteľského úradu domovskej krajiny, ktorá sa v tomto prípade nenachádza na území Slovenskej republiky;
  - nie je možné reálne presne určiť, v akej lehote budú zabezpečené prostriedky slúžiace na vyhostenie žalobcu a taktiež materiálne prostriedky, ako aj personálne;
  - riadiac sa jednotlivými dôkazmi a úvahami, ako aj poznatkami aplikačnej praxe, stanovil lehotu zaistenia žalobcu len do 12.11.2020;
  - ku dňu podania kasačnej sťažnosti neeviduje žiadnu informáciu z ÚPZC o nereálnosti realizácie administratívneho vyhostenia;
  - v preskúvanom rozhodnutí je dobre vystihnutá podstata veci a sťažovateľ ho v odôvodnení nezaťažoval bezvýznamnými údajmi a úvahami, ktoré by ho robili nezrozumiteľným;
  - krajský súd sa napadnutým rozsudkom odklonil od rozhodovacej praxe iného sudcu Krajského súdu v Bratislave v rovnakej veci, rozhodnutej v ten istý deň (rozsudok sp. zn. 4Sa/100/2020).
10. Záverom navrhol, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že preskúvané rozhodnutie potvrdí a nariadi ponechanie žalobcu v zaistení.

11. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

12. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal

sťažovateľ v skrátenej lehote včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) s prihladením na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné zamietnuť.

13. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. januára 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

14. Kasačný súd predovšetkým poukazuje na to, že Správny súdny poriadok kladie na vymedzenie sťažnostných bodov prísne nároky (§ 440 ods. 1) pričom je upravené aj časové rozpätie v rámci ktorého je možné meniť a dopĺňať sťažnostné body, a to len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Z kasačnej sťažnosti musí byť jasné nielen to, z akých dôvodov sa rozhodnutie krajského súdu napadá, ale sťažovateľ musí uviesť aj to, na základe akých skutočností má za to, že tento dôvod kasačnej sťažnosti je daný, pritom nestačí len označenie domnelých väd rozhodnutia, z ktorých nevyplýva, ktorý dôvod kasačnej sťažnosti má na mysli.

15. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené preskúmané rozhodnutie (o zaistení sťažovateľa), a to najmä s poukazom na nedostatočné odôvodnenie stanovenej doby zaistenia. V tejto súvislosti sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že k žalobcovi pristupoval na základe individuálneho prístupu a stanovenú dobu zaistenia odôvodnil, pričom ďalej iba zopakoval dôvody už uvedené v preskúmanom rozhodnutí.

16. Kasačný súd vyššie uvedený sťažnostný bod vyhodnotil ako nedôvodný. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplynulo, že dĺžku zaistenia sťažovateľ určil najviac do 12.11.2020, čo sú tri mesiace obmedzenia osobnej slobody zaisteného cudzinca, pričom argumentoval tým, že vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu žalobcu, pôjde hlavne o overenie totožnosti a následne vybavenie cestovného dokladu, materiálne a personálne zabezpečenie prepravy.

17. Lehotu zaistenia je potrebné určiť presne a výstižne. Z formulácie zákona, že cudzinec môže byť zaistený „na čas nevyhnutne potrebný“, je tiež potrebné vyvodit', že dĺžka zaistenia musí byť tiež náležite odôvodnená existujúcimi skutočnosťami v konkrétnom prípade, ktoré odôvodňujú takýto čas nevyhnutne potrebný na zaistenie cudzinca. Žalovaný je povinný odôvodniť dĺžku doby zaistenia, najmä tiež (nie však výlučne- pozn. kasačného súdu) pokiaľ využije maximálnu dobu zaistenia, v danom prípade až na 12 mesiacov. Inak by sa jednalo o také pochybenie, je podstatnou vadou ovplyvňujúcou zákonnosť rozhodnutia ako celku, pretože doba zaistenia je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia (rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Szak/2/2020, sp. zn. 1Szak/4/2020, sp. zn. 1Szak/21/2018 a rozsudok Mestského súdu v Prahe sp. zn. 7AA/50/2011 zo dňa 14. marca 2011).

18. V tejto súvislosti kasačný súd zdôrazňuje, že správny orgán je povinný primerane podrobne zdôvodniť, prečo je v konkrétnom prípade potrebná pre naplnenie účelu zaistenia, ktorým je samotná realizácia administratívneho vyhostenia práve stanovená dĺžka zaistenia. Správny orgán je totiž v rámci rozhodovania o zaistení povinný presvedčiť, že zaistením osoby sa skutočne sleduje naplnenie účelu zaistenia, vyplývajúceho z príslušných zákonných ustanovení a že rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených inými právnymi predpismi.

19. Aj také všeobecné konštatovanie ako je „overenie totožnosti a vybavenie cestovného dokladu“ je možné v konkrétnom prípade /v súlade so zásadou individuálneho prístupu/ špecifikovať spôsobom /ak tomu nebránia prípadne iné, zdôvodnené, okolnosti/, ktorý by preskúmvaciemu orgánu /súdu/, s určitým časovým odstupom /po podaní žaloby, v čase prieskumu/ vyhodnotiť, či odhadom stanovená doba zaistenia bola nevyhnutne potrebná. Aj keď od orgánu verejnej správy, rozhodujúceho v časovej tiesni, nemožno očakávať podrobný popis všetkých perspektívnych krokov (od predvedenia cudzinca na policajný útvar, až po jeho vyhostenie) potrebných k úspešnej realizácii vyhostenia, odôvodnenie preskúmvaného rozhodnutia v časti o dĺžke doby zaistenia je príliš všeobecné, neposkytujúce správne súdu možnosť posúdiť opodstatnenosť stanovenej doby zaistenia ani preskúmať, či zaistením žalobcu dochádza k napĺňaniu jeho účelu. Navyše, nakoľko už z povahy zaistovacieho dôvodu je zjavné, že účelom zaistenia je administratívne vyhostenie žalobcu, odôvodnenie dĺžky doby zaistenia v časti týkajúcej sa materiálneho a personálneho zabezpečenia prepravy, resp. pokrytia nákladov vyhostenia, v podstate iba deklaruje naplnenie účelu zaistenia. Na povinnosť odôvodniť dĺžku doby zaistenia riadne a dostatočne konkrétnym spôsobom nemá žiadny vplyv ani formulácia výroku rozhodnutia: „na čas nevyhnutne potrebný, najviac do ...“, ani v texte odôvodnenia zdôraznená povinnosť skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Zároveň je všeobecnou v kasačnej sťažnosti obsiahnutá zmienka o spolupráci žalobcu so sťažovateľom (prípadne útvarom policajného zaistenia) ako aj prax, bez uvedenia konkrétnych skutočností, t. j. či žalobca so sťažovateľom spolupracuje, resp. aké praktické poznatky sťažovateľ pri svojom rozhodovaní aplikoval.

Podľa § 206 ods. 4 S.s.p. pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

20. Napokon, s prihliadnutím na povinnosť správneho súdu vychádzať zo skutkového stavu veci v čase jeho rozhodovania, bolo v záujme sťažovateľa (žalovaného) podporiť svoju argumentáciu o dostatočnej presvedčivosti svojho rozhodnutia o dôvodnosti zaistenia žalobcu na konkrétnu dobu pre naplnenie jeho účelu, prinajmenšom vo vyjadrení k správnej žalobe, preukázaním správne súdu, že sa v preskúmvanom rozhodnutí hoci iba všeobecne formulované úkony, počas trvania zaistenia skutočne realizujú (a v akej podobe) a účel zaistenia sa tak skutočne naplňa. Správny orgán takéto skutočnosti na podporu svojich tvrdení nezmiene ani v kasačnej sťažnosti podanej už po uplynutí doby zaistenia žalobcu, kedy už možno aj ex post vyhodnotiť účelnosť a efektívnosť zaistenia v konkrétnom prípade.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa § 90 ods. 2 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. zariadenie je povinné skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

21. V tejto súvislosti nemožno prihliadnuť na námietku, že príslušný útvar policajného zaistenia zabezpečujúci realizáciu administratívneho vyhostenia doposiaľ sťažovateľa neinformoval o žiadnej prekážke vyhostenia. Je potrebné pripomenúť, že povinnosť skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia zaťažuje v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. rovnako sťažovateľa ako aj útvar policajného zaistenia. Sťažovateľ ako žalovaný, ktorého rozhodnutie o zaistení sa preskúmvava, by mal naopak sám presvedčivo argumentovať hoci i sprostredkovane dôvodnosť zaistenia resp. využitím poznatkov počas plynutia doby /zaistenia/ preukazovať, že proces administratívneho vyhostenia progresívne napreduje, možno teda dôvodne

očakávať jeho úspešné zavŕšenie a účel zaistenia sa tak plní.

22. Záverom sťažovateľ vytýkal krajskému súdu odklon od rozhodovacej praxe iného sudcu Krajského súdu v Bratislave v rovnakej veci, rozhodnutej v ten istý deň (rozsudok sp. zn. 4Sa/100/2020). V tejto súvislosti kasačný súd pripomína, že v zmysle ústavných princípov (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) pod ustálenou rozhodovacou praxou kasačného je nutné chápať aj doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu vykonávanú podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a následne rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu v zmysle S.s.p. ako súdu kasačného.

23. Požiadavka právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní (predvídateľnosť rozhodnutia) nezahŕňa právo na ustálenú judikatúru (napr. rozsudok ESĽP vo veci Unédic c. Francúzsku z 18. decembra 2008, sťažnosť č. 20153/04), avšak prihliadanie na ustálenú judikatúru má význam z hľadiska práva na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia, ktoré musí v prípade odklonu obsahovať aj dostatočné vysporiadanie sa s konštantnou judikatúrou.

24. V súvislosti s týmto sťažnostným bodom však sťažovateľ poukázal iba na jeden konkrétny rozsudok krajského súdu, ktorý mal byť vyhlásený v rovnaký deň ako napadnutý rozsudok, čo v zásade znemožňuje krajskému súdu vysporiadať sa s tam uvedenými odlišnými argumentmi, pričom kasačný súd v prejednávanej právnej veci neidentifikoval odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. Krajský súd navyše dospel v prejednávanej právnej veci k správnym právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku, opierajúc sa o tam citovanú ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu, aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil.

V.

25. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd neporušil zákon, keď preskúmané rozhodnutie zrušil a nariadil bezodkladné prepustenie žalobcu, kasačná sťažnosť teda nie je dôvodná a preto ju v súlade s ust. § 461 S.s.p zamietol.

Podľa § 461 S.s.p. platí, že kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

26. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že žalobcovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, priznal právo na náhradu trov konania. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.